Rīgas Ģimnāzijas Laiki

Satura rādītājs

Rīgas Ģimnāzija Laiki darbībā 5

7. klašu iepazīšanās vakars 6

10. klašu iepazīšanās vakars 8

Aristokrāti 9

Intervija ar Reini Rudzīti 12

Praktiskie ziemas padomi 15

Ziemassvētku filmas 16

Ziemassvētku garša 18

Ārpus ikdienas 20

Ziemas pasaka 22

Rīgas Skolēnu Dome 26

Cik silti? 27

Lielā Pūce 28

Uzdrīkstoties

redaktore Lelde Voino

Ziemassvētku laiks ir maigs. Tas maigi plīvo sveču liesmiņās, trausli un līgani tas izliecas mūsu smaidos, kas šajā laikā iegulst mūsu sejās biežāk. Šis laiks mūs nomierina. Pacilā. Atdzīvina. Mēs visi gaidām šo laiku, gadu no gada ilgojamies pēc šīs sajūtas. Mēs gaidām dziedinājumu, ko spēj sniegt tikai vismaigākais mēnesis. Taču, lai cik mierinošs būtu decembris, šis ir uzdrīkstēšanās mēnesis. Decembrī ir jāpieceļas un jāizdara, jāpasaka, jārada patiesība. Tieši tajā, patiesībā, slēpjas decembra dziedināšana. Patiesi laimīgs cilvēks ir patiess. Ne tikai pret citiem, viņš ir patiess pret sevi. Cik gan reižu mēs naktīs izsapņojam neizdarīto, pārdomājam nepateikto un vienkārši skumstam par to, ko nesaņēmāmies izdarīt? Cik reižu mēs meklējam „īstos" brīžus? Un cik bieži mēs tos patiesi izmantojam? No sākuma līdz kapam vienmēr būs kas tāds, ko mēs noklusēsim, jo... jo mums ir bail. Bail no tā, ka arī citi runās patiesību. Patiesība reizēm sāp. Ik vārds, ko mēs rūpīgi izlolojam savā prātā, bet neizsakām, grauž mūs. Un ik vārds, ko mēs nepasakām, ietekmē mūs, gribam to vai ne. Un reizēm tieši tāpēc, ka neesam bijuši gala patiesi, mums sāp tik un tā. Tad kādēļ gan mums to turpināt? Decembrī ir laiks uzdrošināties runāt un darīt. Ir laiks mīlēt un, ja vajag, ienīst. Ir laiks skaidrot un izkliedēt šaubas. Pienācis brīdis, kad mums visiem ir jāmīl sevi pietiekami stipri, lai mēs spētu pārtraukt darīt sev pāri un vienkārši atklāt to, ko mēs, baidoties paši no savām jūtām un domām, slēpjam! Pienācis laiks saņemt kāda cilvēka roku un saņemties kādu roku atlaist. Pateiksimies cits citam par ikdienišķo, brīžiem aizmirsto. Runāsim par to, kas mūs nomāc, risināsim to. Smiesimies un smaidīsim gaišāk, ja nepieciešams, raudāsim. Taču mēs beidzot jutīsim! Sagādāsim paši sev un citiem patiesus Ziemassvētkus. Ne vienmēr uzdrīkstēšanās mums sniegs mūžību. Taču tā noteikti sniegs mirkli.

Neesi lasījis iepriekšējos izdevumus?

Noskenē QR kodu vai apmeklē mūsu skolas mājas lapas „Rīgas Ģimnāzijas Laiki" sadaļu, kur tu atradīsi iepriekšējo gadu avīzes numurus.

Rīgas Ģimnāzijas Laiki darbībā

Šī gada 27. novembrī Rīgas Ģimnāzijas Laiku komanda devās uz sociālās aprūpes centru „Pārdaugava", lai šī centra iemītniekiem sniegtu Ziemassvētku noskaņās tītu koncertu. Mūsu darbs sākās jau vairākas dienas iepriekš, kad visi kopīgiem spēkiem plānojām, ko un kā darīsim, ko dziedāsim, kurš spēlēs mūzikas instrumentus... Divdesmit septītā novembra rītā, četrpadsmit cilvēki satikās operas durvju priekšā. Lienīte stāvēja mīļi apskāvusi kokli, kura nedrīkstēja nosalt. No rokas rokai tika padoti dziesmu vārdi un smagais mandarīnu un piparkūku maiss, un mūsu komanda devās uz 10. tramvaju, lai dotos uz aprūpes centru „Pārdaugava".

Ieejot iekšā, mūs sagaidīja laipna dāma, kura norādīja telpu, kur izmēģināt. Tur mūs jau gaidīja komandas piecpadsmitais dalībnieks, puisis no mūsu ģitāru dueta. Mūsu instrumetālo pavadījumu nodrošināja Liene ar savu mīļi samīļoto kokli, Andris un Krišs ar ģitārām un Gunārs ar vijoli.

Koncertā izpildījām visiem mīļas un pazīstamas dziesmas: „Klusa nakts, svēta nakts", „Lūgšana Ziemassvētku vakarā", „Vien pajautā", „Veltījums", „Zvaniņš skan", kā arī papildinājām koncerta programmu ar Lienes kokles spēli, kā arī Gunāra vijoles solo. Papildus tam, kopā ar aprūpes centra iemītniekiem spēlējām dažādas prāta spēles.

Kad koncerts noslēdzās, visi bija laimīgi – gan mēs, gan klausītāji, kuri vēl ilgi nevēlējās mūs laist prom. Visu sejās rotājās smaids, un prieks virmoja gaisā. Un mēs bijām lepni. Lepni par to, ka padarījām kādu laimīgu. Ne tikai aprūpes centra iemītniekus – arī cits citu.

Mums kā komandai šis koncerts bija liels solis, kas visus saliedēja, atvēra vienu otram. Mēs smējāmies, dziedājām, mēs vairs nebijām vien skolasbiedru, kuriem patīk dzīvi skatīt caur literāru prizmu, bariņš. Mēs bijām vienots veselums. Un joprojām esam. Un tas ir patiesi skaisti!

7. klašu iepazīšanās vakars

Martins Ozoliņš

#RV1ģ_uz_mūžiem

Sit stunda piektā
Novembra ceturtā dienā
Nu laiks ir šo sākt

***

Dienā šajā ļoti svarīgajā
Visi tikās vietā vienā vienīgajā
Kad pulkstens sita stundas pusi
Visi sēdās iekšā un tapa klusi

Laiks vadītājiem bij' sākt runas
Mudināt, lai mazie klausa, klanās
Vadītājiem nevar iebilst it neko,
Un tā jaunie pavadīja stundu šo

Tad klases četras – visas septītās
Veikli sešās grupās dalījās–
Gan suns, gan vista, varde, kaķis
Gatavi bija arī flamingo un zaķis

Grupas tapa dalītas, bet domas ne,
Visi zināja, ka sākas īstā izklaide

Raiņa bulvāra džungļi dalījās
Septiņos reģionos – to atminās
Ceļš uz pirmo bij' skarbs jo skarbs
Bet to pārvarēt, tas jauno darbs

Lai uzņemtu tos džungļu saimē
Jādejo bij' „pilnā laimē"
Pilnā laime – romantiskās dejas
Placis pilns, uz tā daudz sejas.

Salmus deva mūsu džungļu jaunajiem,
Lai tie pakļautos deju soļiem straujajiem
Ne rokas, ne kājas tiem kopā skārās
Uzvarēja tas, kuram gredzens
Un visaktīvākās kājas

Ceļš uz otro nebija mazāk grūts
Pa ceļam uz to jau kāds atpūtu lūdz,
Bet vadītāji nav pielaužami ne mirkli,
Jo džungļos jābūt vēl diezgan ilgi

Nonākot pie pazemes noliktavas
Ceļiniekiem jāpārbauda prasmes savas –
Rēķināt un sekot lapiņ-norādēm,
Lai tiktu pie enerģijas „kompetēm"

19 āķīgas norādes atkost tiem lika,
bet tie bez problēmām ar tām galā tika.
Laiks atpūsties ilgs tiem netika dots,
Jo, ja kavē, tad piemērots tiek sods...

Nekavējoties uz trešo ceļinieki devās
Izrādās, ka iepazīt sevi tie steidzās
Trešais reģions iepazīties tiem lika
Starp diviem krastiem stāvēt, tas gods tika

Katrā krastā stāvēt gods, bij divām ciltīm
Uzdots tiem bij' mesties rituālu vilnī
Cilts deju radīt, katrai pusei lūdza
Radīt saskatāmu, jo pa vidu daudz jūdzes

Abas ciltis enerģiski savu deju dejoja
Laiks reģionā pagājis, tāpēc visi tālāk soļoja

Puse ceļa caur džungļiem veikta,
Kad ceturtā reģiona vadība tika sveikta!

Ceturtais reģions – izdzīvošanas skola...
Viena kļūda un tā tev beigas sola
Ja nezini, kas džungļos indīgs vai draudzīgs
Nākotnē savai ciltij vari kļūt draudīgs

Gan augus, gan dzīvniekus atpazīt lika
Visi zinoši, sveiki un veseli ārā tika
Bet kā gan izdzīvot starp lapām šajām?
Ja nepratīsi neko darīt ar rokām, tik kājām..

Piektais reģions, tālu vairs nebija
Un tuvu bija arī rokdarbu debija...
Reģionā piektajā ar rokām strādāt lika
Bija jāuzglezno karogs uz audekla plika

Krāsas visdažādākās, prieks kur tu rodies?
Tiem, kuri uzgleznojuši, vaļa tālāk doties
Lepni visi savus karogus nesa,
Ceļš uz beigām, cits jau smagi dvesa

Pārgājiens caur džungļiem visai iespaidīgs
Jau daudz darīts, vēl vairāk pierādīts,
Bet vēl divus reģionus apciemot lika,
Daudz paveikts, vēl tikai daļiņa sīka

Cipars seši pēc kāda brīža tika manīts,
Sagaidot ceļotājus, signāls tika rādīts
Reģionā šajā uz jautājumiem atbildēt vajg'
Pārbauda atmiņu, kad prāts nav vairs svaigs

„es nekad neesmu..." iespēju bija daudz,
no sola uz solu tika ceļot vesela kaudze
kā Kristoferi Kolumbi ceļoja pāri klēpjiem,
pretī saviem spožajiem nākotnes mērķiem

Džungļu ceļotājiem vēl tik viens reģions,
Ja to pievarēs, tad papildināts tiks leģions

Uzņemti džungļos tiks jauni iemītnieki
Būs cienīgi teikt, ka šeit piederīgi, ne lieki...

Vēl tikai viens reģions septītais pēc skaita,
Ar savu izaicinājumu, jaunos gaida...
Labs nāk ar gaidīšanu un jaunie bija klāt,
Pēdējais posms. Kad ieradās, lika stāt.

Septītais reģions meta lielāko izaicinājumu,
Sadoties rokās, saliedēties – izteica aicinājumu
Kāpa uz muguras viens otram, lai būtu garāki
Kad bumba mesta grozā – aplausi skaļāki!

Pieri pie pieres, klāt tiem vajadzēja likt
Un kopā ar kravu no krasta uz krastu tikt,
Apģērbties silti cīņas karstumā lika
Bet visu, ko lika, ar to galā tika...

Visu septiņu reģionu vadītāji galā apvienojās,
Visas sešas grupas nekavējoties pievienojās...

Atpūtas mirkļi sešām grupām tika doti,
Jo džungļos pirmie pārbaudījumi piedzīvoti.
Laiks zvērestam nāca arvien tuvāk
Un pienācis bij laiks arī visiem runāt...

Katrs dalībnieks tagad pirmģimnāzists skaitās
Un ar drošu sirdi tas var doties skolas gaitās!

***

Sit stunda septītā
Jebkurā dienā, bet nu skaidrs,
Ka piederu šajā vietā

10. klašu iepazīšanās vakars

Valdis Gavars

23. oktobrī aizvadījām pasākumu, kurā otrziemnieki un jau trešo gadu ģimnāzijā uzsākušie pieņēma jauniesauktos 1. ģimnāzijas vidusskolēnus kā savējos. Lai to spētu pienācīgi izdarīt, gan mums pašiem vajadzēja iepazīties ar jaunajiem 10. klases skolēniem, gan palīdzēt viņiem iemācīties sadarboties savā starpā, jo, kā mēs visi zinām, – viens nav cīnītājs! Šogad iepazīšanās vakars norisinājās skarbās un nepiekāpīgās jūras vēsmās.

Iepazīšanās vakara pirmā daļa bija rūpīgie un pēc labākās apziņas sagatavotie priekšnesumi. Ārkārtīgi svarīga daļa, lai varētu redzēt, uz ko, neskaitot matemātikas uzdevumu risināšanu, ir spējīgi šie censoņi. Par radošās pieejas trūkumu nevarēja sūdzēties – oriģināli un akrobātiski uzvedumi bija katrai no septiņām klasēm. Šos visus mākslas darbus novērtēja četri bezgala godīgi un profesionāli žūrijas locekļi – vidusskolēnu pārstāve un mākslas pazinēja, rūpīgi izvēlēts skolnieks no pašu desmitklasnieku vidus, mistisks cilvēks gāzmaskā, kā arī jūras jomā ļoti kompetentie zivju pirkstiņi.

Jūras dievus un augstās žūrijas prasības apmierinājuši, desmitklasnieki devās dziļāk jūras dzīlēs un ienira mūsu sagatavotajos pārbaudījumos. Viņiem nācās iejusties zivju lomā, lai uzlabotu savu spēju iejusties cita ādā; mācīties pirātu skolā, kurā apguva dažādas vajadzīgas un ne tik vajadzīgas prasmes; orientēties pa tumšajiem ūdeņiem, kuru lomu šoreiz spēlēja mūsu skolas skapīši; atrast savu iekšējo dzīvnieku, lai nekad neaizmirstu, ka tomēr esam cēlušies no dabas; kā arī, iespējams, svarīgākais no visiem uzdevumiem – nodot svinīgo zvērestu, lai tiktu uzskatīts un cienīts kā pilntiesīgs pirmģimnāzists.

Šo visu pārbaudījumu un mācību laikā varējām novērot, kā darbojas šī vakara galveno varoņu domāšana situācijās, kuras nav ikdienā ierastas, kad cilvēki parāda savu īsto būtību un rada draudzības ar cilvēkiem, kuri palīdzēs viņiem ar dažādiem pārbaudījumiem vismaz tuvākos 3 gadus. Būs prieks skatīt šīs varonīgās un spējīgās sejas skolas gaiteņos!

Aristokrāti

Bridžs

Andris Potrebko

Jautrība mijas ar saspringtu domāšanu... „Gribi spēlēt? Aiziet!" ir pirmie vārdi, kurus dzirdu, ienākot telpā, un tos saka dzīvespriecīgs, bet vienlaikus inteliģenta paskata vīrs, kurš, izrādās, ir vadītājs visam tam, ko jaunieši, savākušies vienkopus, azartiski dara. Tas ir Kārlis Rubinis, mūsu skolas bridža pulciņa vadītājs.

Ko jūs varat pastāstīt par bridža pulciņu mūsu skolā?

Kā tas radās, to man ir grūti pateikt, jo tad, kad es mācījos, tas jau bija. Es beidzu skolu 1998. gadā, un toreiz bija tāda skolotāja Slītere, kas to vadīja. Es pieļauju, ka tā arī varētu būt viņa, kas pulciņu aizsāka, vēlāk jaunieši sāka vadīt. Tagad jau es esmu oficiāli kā vadītājs.

Kur vēl Latvijā iespējams mācīties spēlēt bridžu?

Ogrē, bet tur ir maza aktivitāte, daži audzēkņi. Un vēl var mācīties Druvā, Druvas vidusskolā. Teorētiski vēl RTU varēja. Nezinu kā tagad, bet kādreiz bija.

Tad jau jūs pats arī šeit pat iemācījāties spēlēt...

Jā, es arī šeit pat. Vai nu devītajā vai desmitajā klasē, gāju pie sk. Slīteres uz pulciņu, un teiksim tā, ka man iepatikās.

Pokeru parasti uzskata par azartspēli un pokera spēlētājus parasti sauc par spēlmaņiem, savukārt, par bridžu saka tieši otrādi, ka tā ir intelektuāla spēle, kaut arī abas tomēr skaitās azartspēles. Kā tā?

Redz, tur ir tā, ka abas ir kāršu spēles, bet tā būtiskākā atšķirība ir tā, ka bridžā visi pie vairākiem galdiem spēlē ar vienām un tām pašām kārtīm. Tā kā šahā – visi spēlē ar tiem pašiem kauliņiem. Tad lūk, tas, kas labāk izmanto kārtis, tam arī ir augstāki sasniegumi, bet pokerā, tur ar rokām izdala kārtis un tev var būt, nezinu, divnieks, četrinieks, bet citam divi dūži. Te nav tās veiksmes, veiksme ir pilnībā paņemta nost. Visu izsaka meistarība. Tā ir tā būtiskākā atšķirība, tāpēc bridžs kopā ar šahu, dambreti un go ir iekļauts Prāta spēļu olimpiādē, kas reizi četros gados notiek pēc paraolimpiskajām spēlēm, kur piedalās arī Latvija.

Pastāstiet par saviem un mūsu Pirmās ģimnāzijas skolēnu sasniegumiem!

Mani labākie rezultāti ir 3. vieta Eiropas čempionātā jauktām komandām un 5. vieta Pasaulē jauktajiem pāriem. Bet mūsu klubs, skola, 2006. gadā palika otrajā vietā Pasaulē. Īstenībā, tā bija Latvija izlase, un visi bija Pirmās ģimnāzijas absolventi. Tagad mūsu jaunā skolēnu paaudze, V. Iļdeikins ar J. Ilziņu un G. Dreimanis ar A. Zālīti šogad iekļuva Eiropas pāru čempionāta finālā, palika 20. vietā. Pagājušajā gadā bija 13. Eiropā, vēl pirms diviem gadiem Pasaules čempionātā Ķīnā palika kādi desmitie. Tā lūk, parasti visi izlases kandidāti ir vai nu Pirmās ģimnāzijas skolēni vai absolventi.

Tātad varētu teikt, ka pirmģimnāzistiem labāk sanāk.

Jā, tā sanāk, ka viņi pašlaik nodrošina valsti ar izlases kandidātiem, ražo izlases spēlētājus.

Kas, jūsuprāt, ir vislielākais ieguvums, ko jūs gūstat, spēlējot bridžu?

Bridžs ir tas, kas attīsta matemātiku, attīsta loģiku, attīsta analītiskās spējas, psiholoģiskās spējas – tas ir tas svarīgākais. Un arī savstarpējo sapratni attīsta. Mēs spēlējam ar partneri kopā – viņš ar savām kārtīm, es ar savām – mums jāmēģina savstarpēji saprasties, lai noskaidrotu, kas kuram ir, un ar legālām metodēm, neizmantojot kaut kādas austiņas. Bet mēs varam norādīt uz to, kas ir mūsu kārtīs, apņemoties ņemt stiķus.

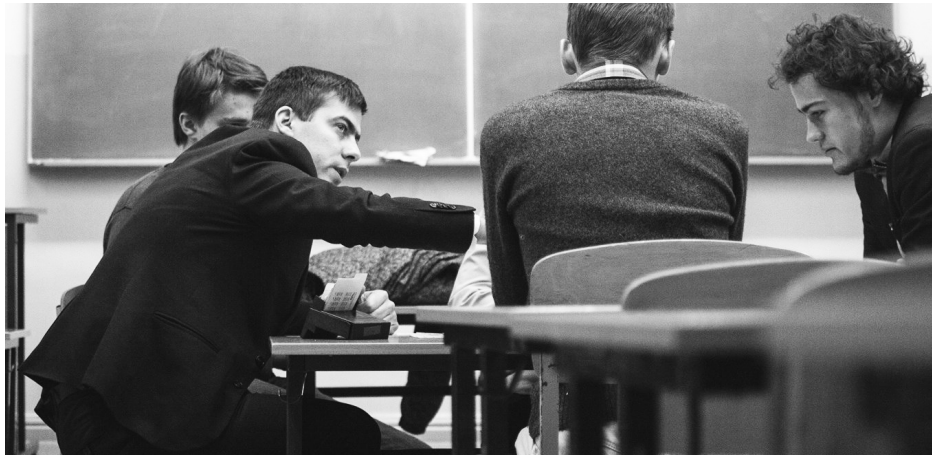

Vai jums pašam bija grūti apgūt bridžu? Droši vien jau vēl ir daudz ko attīstīt, vai ne?

Man šķiet, ka pašus pamatus nebija grūti apgūt. Parasti visi, kas atnāk, jau pirmajās divās nodarbībās sāk spēlēt. Bet citādi, katru dienu tu vari mācīties klāt, klāt, visu ko. Mūžu dzīvo, mūžu mācies.

Kādiem cilvēkiem jūs ieteiktu atnāk pamēģināt?

Tādiem, kam patīk spēlēt kārtis, kam patīk sacensties, kam patīk domāt – lūk, tāda ir mērķauditorija. Galvenokārt, kam patīk spēlēt, vienalga ko, basketbolu, hokeju galvenais, ka spēlēt. Es pats arī agrāk nodarbojos ar sportu, bet man tie fiziskie parametri nav tie labākie.

No spēles izrāvu arī kādu no darbīgajiem audzēkņiem. Ilvas acīs uzreiz ir manāms, ka šo divu gadu laikā, kopš viņa ir aizrāvusies ar bridžu, tas ir kļuvis par ko vairāk nekā hobiju.

Bridžs ir mācīšanās, sacenšanās un liels daudzums jautrības.

Kāpēc tu nāc uz bridžu?

Es apmeklēju bridžu, jo te ir ļoti forša kompānija, šie cilvēki, katrs, kas atnāk (gandrīz katrs) grib mācīties. Manuprāt, šī spēle attīsta atmiņu un stratēģisko domāšanu, tādā veidā var domāt arī gājienus uz priekšu. Kad izliek savas kārtis, tu redzi, ko varētu darīt, ko nevajadzētu darīt... Te arī veido komunikāciju ar pretējo cilvēku, tādā veidā veidojas draudzība. Jebkurā gadījumā tā ir partneru spēle. Kad pirmo reizi atnācu uz šejieni, jau nākamajā reizē bija jābrauc uz turnīru. Mums bija priekšpēdējā vieta un dabūjām mierinājuma balvu. Sanāk, ka sāku 10. klases otrajā pusgadā. Tagad sanāk 2. gads.

Kā jau pusaudžiem, mums prieks iet un nāk caur vēderu, tādēļ arī turnīru rīkotāji zina, ka vairāk apmeklētāju būs tad, ja pusdienas būs bezmaksas. Tas vienmēr strādā.

Jūs nejūtaties kā otrajā plānā atstumti, ņemot vērā, ka zole ir daudz izplatītāka spēle, nekā bridžs?

Pēdējā laikā sanāk tā sasveicināties: „Čau, kā tevi sauc? Vai tu zini, kas ir bridžs?" Protams, vajag popularizēt. Ja jau 1. ģimnāzijā tiek uzskatīts, ka oficiālā spēle ir zole, tad bridžs ir uzreiz pēc tam. Tad varētu to mainīt. Skolā starpbrīžos visi varētu spēlēt bridžu.

Lai arī cik klišejiski tas neizklausītos, tie cilvēki, kuri pastāvīgi apmeklē pulciņu, saprotams, ka satuvinās, tādēļ jau arī mēs esam tāds bars mazo dīvainīšu, kuriem patīk spēlēt kārtis. Un, kad sākas jauns mācību gads, nāk jauni cilvēki, kurus mīļi var saukt par „jauno gaļu" (tā nav iebiedēšana).

Tomēr bridžs skaitās tāda kā aristokrātiskā spēle, buržuāziskā. Nākamās pakāpes zolīte. Ja zolē tikai vāc punktus, tad bridžā ir arī solīšana. Nosoli, un tu tādā veidā komunicē ar savu partneri un jau saproti visu, kas viņam rokās, kas pretiniekiem ir rokās un sākas tā izspēle, kas jau būtībā ir vieglākā daļa.

Vēl ir ļoti interesanti, ka, ja bridža pulciņš oficiāli notiek līdz sešiem, mēs esam iesākuši tradīciju, mēs skolā paliekam līdz astoņiem vai deviņiem un ņemam līdzi pārtiku. Pārtikai parasti tiek izmantoti Rimi lētākie cepumi, kas ap astoņiem vakarā ir viss, ko varētu vien vēlēties. Tā nu te ir kādi divi galdi un mēs viens ar otru sacenšamies, spēlējam. Citreiz, aizejot ciemos, ir tā gadījies, ka spēlējam un pat nepamanam, ka jau ir rīts.

Kādiem cilvēkiem tu vairāk ieteiktu nākt spēlēt?

Visiem, jo man šķiet, te nāk ļoti dažādi cilvēki. Atkarīgs no tā, ar kādu mērķi tu gribi nākt. Tu vari nākt iemācīties spēlēt spēli, bet tajā pašā laikā te ir komunikācija, tu vari iemācīties komunicēt ar cilvēku, ar viņu sastrādāties, sadarboties, tādā veidā iegūt labus rezultātus. Tajā pašā laikā tu vari iemācīties stratēģijas un dažāda veida izspēli, vienkārši izmantojot savu loģisko domāšanu.

Pokeru parasti uzskata par azartspēli un pokera spēlētājus parasti sauc par lieliem spēlmaņiem, savukārt, par bridžu saka tieši otrādi, ka tā ir ļoti intelektuāla spēle, kaut arī abas tomēr skaitās azartspēles.

Bridžs izraisa atkarību jebkurā gadījumā. Mums ir tāds teiciens, ko mēs paši izmantojam – Daudzi saka, ka bridžs ir dzīvesveids. Nē! Bridžs ir dzīve!

Nav tā, ka tagad viss, ko jūs darāt ir bridžs – stundas – bridžs, starpbrīži – bridžs, atpūta – bridžs?

Nē, nē, sākumā bija tā, ka visu laiku gribējās vairāk un vairāk spēlēt, bet ar laiku jau norimstas un vienkārši paliek interesanti nākt šeit uz pulciņu, apmeklēt pulciņu un, ja dažreiz paliek garlaicīgi, paspēlēt pēc stundām. Kaut gan vēlme spēlēt laikam īsti nerimstas, mēs to iemācāmies apvaldīt. Līdz brīdim, kad piektdienā tu attopies skolas vestibilā un, ak dieniņ, ir jau septiņi vakarā, kad esi nokavējis visu ieplānoto, bet ir pavadītas sasodīti jautras stundas spēlējot bridžu ar draugiem.

Reinis Rudzītis

Laura Kristapsone

Pagājušo gadu Reinis pavadīja Ķīnā. Iespaidu ir tik daudz, ka šķiet bezcerīgi to visu pārrunāt vienā intervijā. Stāstot Reinis daudz smaida un viņā ir jūtams tāds „labais nemiers", kas neļauj ilgi sēdēt uz vietas, tāpēc man pat neienāk prātā uzdot jautājumu „Kāpēc tu vispār kaut kur brauci?" Arī intervijas laikā viņš vairākas reizes pēkšņi pielec kājās, lai labāk attēlotu kādu smieklīgu situāciju.

Mūsu saruna ieplānoto 30 minūšu vietā ieilgst līdz 2 stundām, bet to es pamanu tikai vēlāk. Viņam patiešām ir, ko stāstīt...

Kāpēc izvēlējies braukt tieši uz Ķīnu?

Stāsts droši vien ir garāks – kāpēc es vispār braucu apmaiņā? Visa mana ģimene ir saistīta ar apmaiņas braucieniem, mana māsa bija Jaunzēlandē, onkulis jau 90.-tos gados brauca uz Venecuēlu, paši ģimenē esam uzņēmuši vairākus apmaiņas skolēnus no Turcijas, Paragvajas un tā tālāk. Ņemot to visu vērā, likās diezgan pašsaprotami, ka arī es pats kādreiz braukšu apmaiņā. Pamatā AFS organizācija, kurā arī pats tagad aktīvi darbojos, piedāvā starpkultūru apmaiņas – vēsturiski tā aizsākās jau pēc 1. Pasaules kara, kad radās doma – ja cilvēkiem tiks dota iespēja padzīvot atšķirīgā vidē ar pilnīgi citu kultūru, viņi ar laiku to sāks izprast un šī sapratne palīdzēs uzturēt pasaulē mieru. Kāpēc tieši Ķīna? Es gribēju braukt uz citu pasaules malu, uz krasi atšķirīgu valsti un Ķīna ir pasaules lielvalsts – ja ne tagad, tad pēc 20 gadiem man ķīniešu valodas zināšanas noteikti noderēs. Un tas arī bija tāds drusku „yolo" variants, es domāju – „nomiršu" kaut vai trīs reizes, bet man kaut kas tāds ir jāizmēģina!

Kā tu šim braucienam sagatavojies?

Palasīju Vikipēdijā un pāris grāmatās par Ķīnas vēsturi, Mao Dzedunu, kāpēc tur viss ir tā, kā ir, un iesāku arī valodu mācīties, bet no tā nebija lielas jēgas, jo latviešu skolotāji sagaidīja, ka bezmaz vai „iezubrīšu" 100 konkrētas atbildes uz 100 konkrētiem jautājumiem, bet tā valodu nevar iemācīties.

Kas ķīniešu valodā ir īpašs?

Valoda ir diezgan traka, to sapratu jau otrajā stundā, kad sāku mācīties par ģimeni. Ķīniešiem ir ļoti svarīga ģimenes hierarhija un vecāku cilvēku godināšana, tāpēc viņiem nav tāda viena vārda „tēvocis", bet ir pilnīgi dažādi vārdi, kas nozīmē, piemēram, „tēvocis no tēva puses, vecāks par manu tēvu", „tēvocis no mātes puses, jaunāks par manu māti" un tā ar katru ģimenes locekli, pat brālēniem. Vēl īpatnēji ir tas, ka viņiem nav tāda vārda kā „nav" – noliegums izteiksme rodas vienkārši kaut ko piekabinot apstiprinošajiem vārdiem. Tas arī daudz ko pasaka par pašiem ķīniešiem – viņi nekad nerunās tiešā tekstā un neteiks, ka kaut kas ir slikti, tas jāuztver no intonācijas. Smaidīs, mās ar galvu un teiks „es saprotu", pat ja neuztvers ne vārdu no tā, ko saki. Man tas nedaudz uzkrita uz nerviem, ja godīgi.

Vai sākumā valodas nezināšanas dēļ radās arī kādas neveiklas situācijas?

Jā! Ķīniešu valodā ir 4 dažādi uzsvari, un vārds „mā", atkarībā no tā, kā tu uzsvērsi skaņu „ā", var nozīmēt 4 lietas, no kurām divas ir „māte" un „zirgs". Tā ka „Nāc šurp, māt!" vietā var sanākt „Nāc šurp, zirgs!"...

Kādas bija pirmās nedēļas pēc ierašanās? Kultūršoks?

Visgrūtāk bija pierast pie tā, ka mani visur fotografēja. Ārzemnieku tur bija ļoti maz, lai gan es dzīvoju Hainaņas salā pašos Ķīnas dienvidos, kūrortā. Daudzi ķīnieši savā mūžā vispār nav redzējuši nevienu eiropieti, tāpēc, lai kur es ietu, visur uz mani rādīja ar pirkstiem, neprasot atļauju fotografēja, vienreiz lielveikalā pat „neuzkrītoši" sekoja, vispār uzvedās tā, it kā es būtu Jēzus! *(smejas)*

Kāda bija viesģimene, kurā tu dzīvoji? Vai tu joprojām uzturi ar viņiem kontaktus?

Dzīvoju ļoti turīgā ģimenē, tēvs bija augsts ierēdnis, viesģimenes brālis veda mani uz skolu „jaguārā", bijām labi draugi, ar viņu vēl tagad šad tad sarakstos. Man brīžiem pat bija neērti, jo pret mani izturējās tik laipni. Vispār Ķīnā priekšroka vienmēr ir sievietēm, tad ārzemniekiem, un tikai pēc tam visiem pārējiem.

Ko tu viņiem iemācīji par Latviju?

Savai ģimenei, protams, stāstīju par latviešu tradīcijām, tāpat kā viņi man par ķīniešu. Manis dēļ viņi pat sāka gatavot kartupeļus, ko tur ēd apmēram tikpat bieži, cik Latvijā kaviāru. Bet vispār ķīniešu ģeogrāfijas zināšanas ir šausmīgas – daudzi var tikai aptuveni parādīt, kur ir Eiropa, viņiem eksistē Amerika, Kanāda, Krievija, Japāna un viss, tāpēc diemžēl jāatzīst, ka dažreiz, kad bija apnicis bez rezultāta skaidrot kaut ko par Eiropas ziemeļiem, vienkārši teicu, ka esmu krievs.

Kādas bija mācības skolā?

Es mācījos puslīdz internacionālā programmā kopā ar ķīniešu bagātnieku bērniem, tāpēc skolotājiem bija tāda „gribi mācies, gribi nemācies" attieksme, liela daļa sēdēja savās planšetēs un iPhone. Bet pārsvārā viņi pret mācībām attiecas nopietni, jo sistēma ir tāda, ka tas, kurā skolā tu tiec, nosaka visu tavu nākotni – ja pabeidz sliktu skolu, uz normālu darba vietu vari necerēt. Mācību stundas ir no 7 rītā līdz 5 pēcpusdienā, pēc tam mājasdarbi. Ķīnieši visu vienkārši „iekaļ", tāpēc viņi ir izcili zinātnēs, taču radošuma – nekāda. Ja paredzēts tests, ķīniešu skolēns paņems un iemācīsies no galvas visus iespējamos

jautājumus un to atbildes, nevis centīsies saprast, kā šīs atbildes var izdomāt.

Kā ķīniešu jaunieši pavada savu brīvo laiku? Kā viņu ikdiena atšķiras no mūsu ikdienas?

Varētu teikt, ka viņiem brīvā laika nav. Ir 7 dienu darba nedēļa, brīvdienas tikai 1 mēnesi gadā, ap Jauno gadu. Viss laiks paiet mācoties, skolā gan bija pieejami dažādi pulciņi, bet lielākā daļa izvēlējās iet mājās un sēdēt pie televizora. Ja notiek ballītes, tad tikai kopā ar ģimenes draugiem, un arī diskotēkās dejošanas vietā viņi spēlē azartspēles uz naudu. Daudzi naktis pavada kopā ar draugiem, spēlējot datorspēles – pusei no manas klases bija brilles. Man patika spēlēt pingpongu, ko iemācījos darīt tīri labi – tas tur ir nacionālais sporta veids.

Kādu ietekmi uz dzīvi Ķīnā atstāj tas, ka tur joprojām ir komunisms?

Tad jau drīzāk pie mums ir komunisms! *(smejas)* Tas ir joks, protams, bet nevar salīdzināt to birokrātijas daudzumu, kas jāpacieš mums, ar to, kas notiek Ķīnā. Parasts kases aparāts tur ir kaste, kurā samesta nauda, ne par ko nav jāatskaitās, tas tāpēc, ka sistēma ir izveidota tāda, ka vienīgais, ko tu vari apčakarēt, ir valsts, ko neviens negrib darīt. Parasti visi pirms došanās uz Ķīnu ir sabaidīti, priekšstats ir tāds – ja kaut ko izdarīsi nepareizi, tevi bezmaz vai sitīs, bet tā nav. Tur pat ceļu satiksmes noteikumus neviens neievēro, jo par to arī neviens nesoda.

Trakākais atgadījums, kas ar tevi notika šī gada laikā...

Ķīnieši ir ļoti konservatīvi, un par attiecību veidošanu tur var sākt domāt tikai 22 gadu vecumā, kad esi pabeidzis universitāti, tāpēc viens no AFS noteikumiem, kas jāievēro, dodoties uz Ķīnu, ir – nekādu attiecību, citādi tev var likt braukt mājās. Skolā pat sadoties rokās ir šokējoši. Vienu vakaru man sagribējās uzcept kanēļmaizītes un, lai būtu jautrāk, piezvanīju citai apmaiņas skolniecei, lai viņa atnāk ciemos palīdzēt. Pacienājām arī kaimiņieni, kas gan pret mani izturējas diezgan aizdomīgi un skeptiski. Pēc nedēļas zvana mana apmaiņas programmas koordinatore un saka – ir 4 aculiecinieki, kas redzējuši tevi kopā ar tavu draudzeni. Es biju apjucis un sašutis, bet izrādījās – pie vainas ir kaimiņiene, kas pateikusi manai viesģimenei, ka esmu kopā ar kaut kādu meiteni. Kāds arī bija mūs kopā redzējis lielveikalā, pērkot sastāvdaļas tām pašām kanēļmaizītēm... Par laimi, man izdevās visus pārliecināt, ka tas viss ir viens liels pārpratums.

Vai tu plāno nākotnē atgriezties Ķīnā, lai mācītos vai dzīvotu?

Dzīvot nekādā gadījumā, tur esot, es sapratu, cik Latvijā ir labi. Mēs esam zaļākā valsts pasaulē, pusi no zemes aizņem meži, bet Ķīnā atrast kaut ko no dabas ir ļoti grūti. Ogas par bargu naudu pārdod mazās plastmasas kastītēs, bērni nezin, no kurienes nāk piens, viss ir ķīmisks. Pastāsti kādam par sēņu lasīšanu, un viņš domās, ka esi jucis. Saistīt savu biznesu ar Ķīnu – jā, bet dzīvot – nekad, Latvija ir unikāla vieta.

Ko tu ieteiktu citiem skolēniem, kas plāno doties apmaiņas braucienos?

Nesacerieties un atrodiet kādu, kas jau pabijis konkrētajā valstī – dzirdēt reālu pieredzi ir ļoti noderīgi!

Praktiskie ziemas padomi

Annija Katkeviča un Elza Helēna Sniķersproģe

Mainoties gadalaikiem, ikkatram no mums nākas saskarties ar jauniem pārbaudījumiem. Varbūt sākumā šķiet, ka risinājuma nav un ka labāk vienkārši palikt mājās, gaidīt pavasari. Bet 1. ģimnāzijas gaišajiem prātiem nekas nav par grūtu, tādēļ piedāvājam Jums, mīļie lasītāji, dažus ģeniālus risinājumus ziemīgo problēmu pārvarēšanai.

- ***Jāatbild uz zvanu savā modernajā telefonā, bet cimdiņu vilkt nost negribas.***
  - *Šī lielai daļai cilvēku jau sen vairs nav problēma. Seko viņu paraugam un dodies uz tuvējo veikalu, lai iegādātos skārienjūtīgos cimdus.*
  - *Met mieru jaunajām tehnoloģijām un uz ziemas periodu iegādājies veco, labo Nokia. Turklāt šis izturīgais izgudrojums Tevi nepievils arī mīnuss 20 grādos.*
  - *Vienmēr iespējams arī izveidot pašam savus skārienjūtīgos cimdus. Tas ir daudz vienkāršāk kā izklausās! Vajadzīgi tikai pirkstaiņi un šķēres.*
- ***Ziemā neviļus nākas iepazīt teiciena „mest kājas pār pleciem" burtisko nozīmi.***
  - *No rītiem piecelies laicīgi, lai uz skolu nav jāskrien. Jo lēnāk iesi, jo mazāka ir varbūtība paslīdēt.*
  - *Ne velti mašīnām maina riepas. Nomaini arī Tu savus apavus uz piemērotākiem ar neslīdošo zoli.*
  - *Nēsā līdzi maisiņu ar smilšu/sāls maisījumu un nodrošini drošu ceļu gan sev, gan citiem.*
- ***Bieži skolā nākas justies kā milzu ledusskapī.***
  - *Nebaidies pārvērsties par sīpoliņu un velc tik mugurā visus džemperus pēc kārtas.*
  - *Uz skolu ņem līdzi saliekamo krēslu, lai ērtāk sēdēt pie radiatora.*
  - *Palūdz vecmāmiņai, lai uzaužŠ Tev siltu villaini.*
- ***Brīnies par to, kur pazudusi diena, jo, kā ienākot, tā izejot no skolas, ārā piķa melna tumsa.***
  - *Ja ar laternām nepietiek, nekaunies un droši ieslēdz arī savu lukturīti.*
  - *Mēs ticam, ka ikkatra ģimnāzista iekšējais dvēseles gaišums spēj izgaismot mūsu apkārtni.*
- ***Tuvojas Ziemassvētki, bet naudas maciņš tukšs.***
  - *Ķeries klāt rokdarbiem. Un tas nekas, ja nesanāk. Visi taču vienmēr saka, ka galvenais, lai dāvana nāk no sirds.*
  - *Vienmēr jau var pagūt uzvarēt kādā loterijā.*
  - *Pievērsies ielu muzikanta karjerai. Tas ir lielisks veids kā atklāt savu muzikālo talantu, iepriecināt citus un pie reizes papildināt savu maciņu.*
- ***Klasē valda klusums, bet Tev ir jāizšņauc deguns.***
  - *Sagaidi kādu bēdu brāli, un pievienojies deguna šņaukšanai.*
  - *Nevienam nav šaubu, ka mūsu skolas medmāsiņai ar tik niecīgu problēmu kā iesnām tikt galā ir tīrais nieks.*
  - *Uzmanības novēršana ir daudz vieglāka, kā domā. Piezvani kādam no klasesbiedriem, un, kamēr klasē skanēs viņa zvana melodija, varēsi atbrīvot savas nāsis, lai atkal brīvi uzelpotu.*

Ziemassvētku filmas

Alise Katrīna Pundure un Rūta Turka

Ir jau decembris, un tuvojas Ziemassvētki. Vakari kļūst arvien tumšāki un garāki, un arvien vairāk gribas ietīties siltā segā, paņemt krūzi tējas, grauzt piparkūkas un skatīties filmas. Ja Tu jau zini visus "Viens pats mājās" dialogus no galvas, tad šis raksts ir domāts tieši Tev!

***The Nightmare Before Christmas* (Murgs pirms Ziemassvētkiem)**

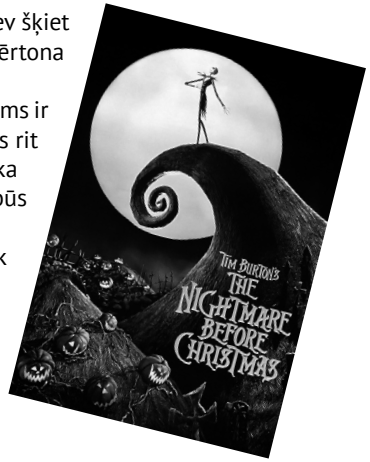

Ja Tev patīk animācijas filmas, vai gluži otrādi – tās tev šķiet garlaicīgas, es iesaku noskatīties ko neparastāku – Tima Bērtona leļļu animācijas filmu „The Nightmare Before Christmas".

Filmas galvenais varonis ir skelets Džeks, kura uzdevums ir gadu no gada rīkot Helovīnus un būt pārliecinātam, ka viss rit pēc plāna. Kādu dienu viņš netīšām nonāk baltajā un prieka pilnajā Ziemassvētku ciematiņā, un nolemj, ka šogad viņš būs tas, kurš parūpēsies par šiem svētkiem.

Šī filma aizrauj ar savu neparasto stāstu un vēl vairāk ar to, kā tā ir uzfilmēta. Tas ir vizuāls baudījums, un var tikai apbrīnot cilvēkus, kas veidojuši šīs filmas dekorācijas un pašas lelles. Izrādās, ka vienai minūtei filmas bija nepieciešama nedēļa filmēšanas, un vienai sekundei – 24 kadri, tātad 24 dažādas fotogrāfijas. Filma 1994. gadā tika nominēta Oskaram, Zelta Globusam un citām balvām.

***Miracle on 34th street* (Brīnums 34. ielā)**

Šī filma, kas uzņemta 1994. gadā, ir ierindota, Top 20 labāko Ziemassvētku filmu sarakstā. „Miracle on 34th street" ir „remake" no oriģinālās 1947. gadā uzņemtās filmas versijas.

Galvenā varone Sūzana, kas 1996. gadā plašāk pasaulē tika atpazīta kā filmas „Matilde" galvenā varone, netic Ziemassvētku vecītim, un Kriss, kurš apgalvo, ka ir īstais Santa Klauss, apsolās izpildīt visas meitenītes vēlēšanās, lai tikai atjaunotu viņas ticību Ziemassvētku brīnumam.

Kā jau visām pagājušajā gadsimtā uzņemtajām filmām, arī šai pieder tāds kā maģisks 90-to gadu šarms. Lieliska filmas izvēle, lai rastu sevī īstu Ziemassvētku garu!

***While you were sleeping* (Kamēr tu gulēji)**

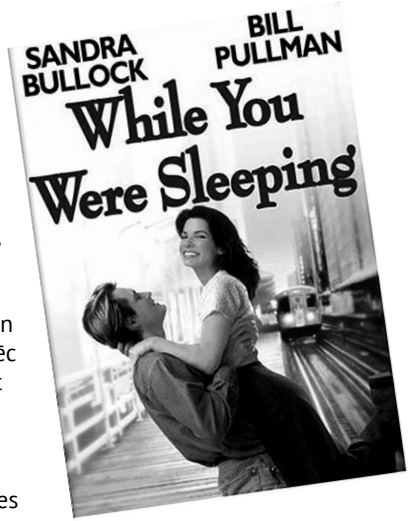

Ziemassvētkos nereti nākas skatīties, tā teikt, tipiskās un paredzamās romantiskās filmas, taču šajā filmā galvenā varone Lūcija (Sandra Buloka) veiksmīgi apvieno komēdiju, drāmu un romantisku filmu vienā.

Lūcija iemīlas komā esošā vīrietī (Pīterā), ko viņa, strādājot dzelzceļa stacijā, bija jau iepriekš ievērojusi viņa ikdienas gaitās. Apciemojot Pīteru slimnīcā, pārpratuma dēļ Lūciju notur par viņa līgavu un ātri vien Lūcija kļūst par daļu no šī svešinieka ģimenes. Taču pēc laika, filmas kulminācijā, galvenā varone sāk apšaubīt domu – vai viņš ir īstais?!

Filma parāda, ka dažreiz mīlestība no pirmā acu skata var būt maldinoša, kā arī izceļ galveno Ziemassvētkos – ģimenes un kopības sajūtu. Pie krūzes silta kakao – tieši laikā!

***Joyeux Noël* (Priecīgus Ziemassvētkus!)**

Šogad aprit 100 gadi kopš Pirmā Pasaules kara sākuma un arī toreiz, 1914. gada 24. decembrī, uz karalauka bija Ziemassvētki.

Filma ir aizkustinošs stāsts par vācu, skotu un franču karavīriem, kas 1914. gada decembrī cīnījās Pirmā pasaules kara Rietumu frontē Francijā un kuru savstarpējo cīņu un vardarbīgo karu uz brīdi pārtrauca Ziemassvētki. Šie karavīri atzīmēja svētkus ar dziesmām un kopā būšanu katrs savos ierakumos, bet pēc brīža viņi vienojās kopīgā dziesmā un pat iznāca no tranšejām, lai apmainītos ar sveicieniem un dāvanām. Pierādījums tam, cik daudz cilvēcības ir katrā karavīrā arī esot tur, kur tai ir vismazākā nozīme, un kā Ziemassvētki spēj vienot dažādu tautu un uzskatu pārstāvjus.

Šī ir franču režisora Kristiana Kariona filma, kas 2006. gadā nominēta Oskaram, Zelta Globusam un citām balvām.

Ziemassvētku garša

Reičela Paula Zapevālova

Ziemassvētki ir gada gaidītākie svētki, kad, sanākot kopā vairākām paaudzēm, visi dalāmies pozitīvās emocijās, apdāvinām viens otru un gaidām maģisko svētku brīnumu. Taču tie nebūtu īsti Ziemassvētki, ja galdā netiktu celts jau izsenis daudzinātais svētku mielasts, tāpēc šogad lūdzām dažus mūsu skolas skolotājus dalīties un pastāstīt par savām gardākajām svētku receptēm.

Latviešu valodas skolotājas Andas Zīdas ģimene ir iecienījusi viņas svētku rasolu. Papildus visām tradicionālā rasola sastāvdaļām (kartupeļi, ola, skābēts gurķis, utt.) jāpievieno gabaliņos sagriezti saldskābie āboli, Rāznas doktordesa un laba majonēze.

Taču skolotāja Regīna Simanovska, kā jau vairākums matemātiķu, priekšroku dod kam saldākam. Viņas mājās agrāk ļoti bieži gatavota ir „Brūnā kūka", ar kuras recepti studiju laikā ir dalījusies viņas labākā draudzene.

Sastāvdaļas:
Kondensēts iebiezinātais piens
Skābais krējums 600 g
Cukurs ~ 2½ glāze
2 olas
Soda ½ tējk.
Milti 1 ½ glāze
Kakao 5 ēd.k.
Rīvēta citrona miziņa
Piens 3 ēd.k
Sviests 50g

Pagatavošana:
Samaisa pus burciņu kondensēto iebiezināto pienu un 200g skābo krējumu. Citā traukā samaisa arī 1 glāzi cukura un 2 olas.

Abus maisījumus sajauc kopā un pieliek klāt ½ tējk. sodas un 1 ½ glāzi miltu. Visu masu sadala 2 daļās un otrai daļai pieliek klāt 2 ēd.k. kakao. Katru daļu cep atsevišķi („es parasti cepu apaļā formā, mazliet mazākā nekā tradicionālā tortes forma")Balto daļu liek apakšā, bet brūno salaužmazos gabaliņos, mērcē krēmā un liek piramīdā uz augšu.

Krēms:

Kārtīgi saputo 400g skābo krējumu, nepilnu glāzi cukura un rīvētu citrona miziņu. Kad viss ir gatavs, izveidoto piramīdu pārlej ar šokolādes glazūru.

Glazūra:

Sajauc 3 ēd.k. kakao, 3 ēd.k. cukura un 3 ēd.k. piena vai ūdens. Silda un beigās pieliek 50g sviestu.

Arī Inese Pliene Ziemassvētkos savus mīļos iepriecina ar tādiem gardumiem kā mājās cepti pīrādziņi, plātsmaizes un piparkūkas no pašas gatavotas mīklas.

Īrisa Puķe Ziemassvētkos vislabprātāk gatavo pārbaudītas vērtības – krāsnī ceptus kartupeļus, cepeti un sautētus kāpostus. Taču skolotāja Maija Balode ar smaidu sejā atzīst, ka negatavo nemaz, jo jau kopš 2003. gada Ziemassvētkus viņa pavada ārzemēs.

Savukārt, angļu valodas skolotāja, gardēde Līvija Grosberga labprāt dalās receptē, kas, kā viņa pati atzīst, ir vīra, Viesistabas šefpavāra Gata Grosberga nopelns.

Sastāvdaļas:
Jēra kāja 2,5-3 kg
Melnplūmes žāvētas 150 g
Ķiploki 20 g
Timiāns svaigs 10 g
Rozmarīns svaigs 10 g
Pipari
Šķeltie zirņi 800 g
Sāls
Svaigsiers „Rasa" 180 g
Sarkanie kāposti 1,5 kg
Cukurs 150 g
Sarkanvīns sauss 0,750 l
Kanēļa standziņas 4 gab
Maltas krustnagliņas
Kardamons
Medus 80 g
Melnais balzametiķis 0.1 l

Pagatavošana:
Jēra kāju atkaulo, uzber sāli un piparus, timiānu un rozmarīnu sakapā un pārkaisa jēra kājas iekšpusē, melnplūmes un ķiplokus sagriež salmiņos un vienmērīgi izkārto kājas iekšpusē. Jēru saritina rullī, kārtīgi ietin pārtikas plēvē un pēc tam folijā.

Liek cepties krāsnī 80 grādu karstumā aptuveni 8-10 stundas.

Zirņus liek vārīties verdošā ūdenī, kad gandrīz gatavi, pievieno sāli. Kad zirņi mīksti, tos nokāš caurdurī. Liek blenderī, pēc garšas pievieno svaigsieru un sāli. Sablenderē līdz izveidojas viendabīgs biezenis.

Kāpostus smalki sagriež. Katlā ieber cukuru, sagaida līdz izveidojas karamele, tad pievieno sarkanvīnu, pavāra 4 minūtes un pievieno kāpostus, pievieno pārējās garšvielas un uz vidēja karstuma sautē ar vāku, ik pa laikam apmaisot apmēram 1,5 stundas, pievieno medu un vēl garšvielas, ja vajag, noņem vāku un palielina karstumu, ik pa brīdim maisot, karamelizē kāpostus līdz šķidrums ir noreducējies un kāposti gatavi.

Jēru iztin no folija un plēves, liek cepampannā un liek krāsnī 220 grādos 6 minūtes lai apcepas garoziņa, tad griež šķēlēs un pasniedz ar kāpostiem un zirņu biezeni.

Arī mūsu avīzes komanda labprāt iesaka pārbaudītu recepti, ko vērts pagatavot, ja cieņā ir kas salds: Ziemassvētku kēkss

Sastāvdaļas:
160 g sviesta
200 g brūnā cukura
3 olas
160 ml 2% piena
4 ml vaniļas ekstrakta
280 g miltu
2 g cepamā pulvera
2 g soda
šķipsniņa sāls
1 tējk. malta kardamona
80 ml ruma
1 svaigi spiesta apelsīna sula
žāvēti augļi pēc izvēles

Pagatavošana:
Uzsilda krāsni līdz 175 C . Kārtīgi saputo sviestu un cukuru. Pa vienai pievieno olas un kārtīgi sakuļ. Atsevišķā traukā kopā samaisa miltus, sodu, cepampulveri, vaniļas ekstraktu, sāli, kardamonu. Lēni iemaisot pienu, sausās sastāvdaļas jauc kopā ar sviesta masu. Pievieno rumu un apelsīnu sulu. Ieziež kēksa formu ar sviestu, kārto žāvētos auļus (ja vēlas) un pa virsu lej sagatavoto masu. Liek cepeškrāsnī uz 60 minūtēm.

Domājams, Ziemassvētku receptes netrūkst arī tavās mājās, taču vienmēr interesantāk ir izmēģināt kaut ko jaunu, vēl labāk, ja zini, ka izdosies. Iepriecini arī tu savus mīļos, svētkos pagatavojot ko gardu un nebijušu! Lai veicas, labi garšo un smaržo!

Ārpus ikdienas

Liene Pekuse

Brīdī, kad rudens bija savā zenītā un šķita, ka saule nemaz neuzlec, iestājās rudens brīvlaiks, kurā man bija iespēja ne tikai mācīties un cītīgi apgūt iekavēto, bet arī veltīt kādu brīdi mazliet aizraujošākām lietām. Šoreiz šis brīdis bija trīs dienu garumā, kas tika veltītas katra personiskajai pašizaugsmei. Kas ir līderis? Kā izvirzīt mērķus? Kas ir gribasspēks, un cik daudz patiesībā tev tāds piemīt? Kas ir fokuss, un kā to pilnveidot? Cik daudz esi gatavs atdot, lai sasniegtu to, ko kāro? Cik augstu esi gatavs lēkt? Jeb projekts „Līderība un Motivācija".

Es un vēl 15 ziņkārīgi jaunieši, kurus iepriekš nepazinu, pelēkā rudens rītā devās uz centrālo staciju, lai varētu nokļūt Ķegumā, kur mēs pavadījām trīs savas brīvlaika dienas. Trīs dienas, kuras mainīja mani un, gribētos teikt, arī man apkārt esošos, jo kopš šī projekta es uz cilvēkiem raugos pavisam citādi. Tas tikai atgādina to, ka, lai kaut ko dzīvē mainītu, ir jāsāk ar sevi pašu.

Lai nu kā, pirmā diena pagāja septiņu stundu pastaigā cauri meža biezoknim un purva dziļumam. Mūsu mērķis bija nokļūt lauku mājās „Rites" pa taisno, tas ir, tieši tā kā rāda GPS signāls, neveicot nekādus līkumus vai apiešanas – kur rāda, tur jāiet. Pārgājieni ir mana stihija, tādēļ šī pastaiga man neradīja būtiskas problēmas. Galvenais uzdevums bija iepazīt vienam otru, jo pirms pāris stundām vēl bijām bijuši pilnīgi svešinieki. Pirms došanās turp, e-pastā saņēmu ziņu „Esam novērojuši, ka grūtības sākumā grupai ļauj būt efektīvākai vēlāk, tāpēc naivi ceram, ka līs lietus." Un lija – pietiekami, lai katrs paspētu pačīkstēt par slapjajām kājām un rudens nīšanu. Turklāt grupiņa, ar kuru es devos līdz „Ritēm" pamanījās mazliet nomaldīties no maršruta, sāka jau satumst, telefoniem sēsties baterijas un mēs atradāmies Ķeguma nekurienē. Tomēr, kā jau vairums stāstu, arī šis beidzas laimīgi, lai gan mūsu grupiņa ieradās „Ritēs" mazliet vēlāk. Es ļaujos ticēt, ka tas arī mūs mazliet vairāk stiprināja kā komandu.

Otrās dienas rīts iesākās ar Rīta Drosmi, mazliet agrāk nekā parasti, mazliet citādāk nekā parasti. Un tur jau tā lieta, to trīs dienu laikā nekas nebija tā, kā parasti. Tā bija lieliska iespēja, lai ne tikai iepazītu ļoti daudzus cilvēkus ar līdzīgiem uzskatiem, bet arī, lai pārbaudītu pati savas robežas un izdarītu kaut ko mazliet tālāk par tām. Tās dienas gaitā, man šķiet, es ne reizi neieskatījos pulkstenī, tur laika ritējums bija pavisam cits. Mēs nemitīgi bijām darbībā – 12 metrus virs zemes vai visiem kopā skatoties „Kung Fu panda", vai mazgājot savas tējas krūzes. Nebija laika atelpai un nevajadzēja. Tādās dienās saproti, cik patiesībā daudz var paspēt, ja vien dara. Droši vien problēma ir tajā, ka ikdienā mēs ik pa brīdim apstājamies, un tad atkal no jauna saņemties, lai atsāktu, ir daudz grūtāk. „Ritēs" šīs apstāšanās nebija, tādēļ neatlika laika sevis žēlošanai, ka nāk miegs, vai arī aizbildinājumam – es nevaru –, jo patiesībā tā ir tikai maska vārdiem „es negribu". Varbūt nevari fiziski uzkāpt uz „Jēkaba trepju" pēdējā pakāpiena, bet pavisam noteikti vari mēģināt. Tajā dienā pie vakariņu galda valdīja liela rosība. Cilvēki cits ar citu sarunājās jau tik brīvi, ka, dažbrīd pat šķita, ka pazīst cits citu daudz ilgāku laiku. Pat kautrīgākie bija iejutušies un atraduši kopīgas sarunu tēmas ar citiem, kuras gan pārsvarā bija par tās dienas notikumiem, jo emociju kāpums vēl nekur nebija pazudis. Mani pārsteidza, cik cilvēki ātri spēja justies brīvi. Varbūt to veicināja tas, ka pa māju mēs staigājām zeķēs, vai tas, ka pagalmā brīvi klīda kaimiņu suns. Es nezinu, bet ļoti iespējams ir tas, ka šo sirds siltumu mums sniedza arī projekta organizatori.

„Ritēs" mūs uzņēma organizācija „Piedzīvojuma Gars". Varbūt pazīstat viņus no klases ekskursijām, kurās esat kopā devušies. Tomēr viņi piedāvā ne tikai tās, bet arī dažādus citus pasākumus, kā viens no tiem ir arī šis manis aprakstītais. Es nezinu, vai „Piedzīvojuma Gara" ģimenei pievienojas cilvēki, kuri ir tik harmoniski, vai arī cilvēks kļūst harmonisks tad, kad kļūst par vienu no šīs ģimenes. Lai nu kā, šie cilvēki ir vieni no iedvesmojošākajiem, ko jebkad biju satikusi, viņi „Ritēs" radīja ģimenisku, sirds siltu gaisotni. Starp citu, daži no viņiem ir arī mūsu skolas absolventi. „Piedzīvojuma Garu" varat meklēt gan populārākajos sociālajos tīklos, gan *www.piedzivojumagars.lv* un, dodoties kādā piedzīvojumā, pārliecināties par šo visu paši!

Ziemas pasaka

Ap 2041. gada 21. decembra vakaru mazais Raitis sēdēja savā istabā pie kamīna. Viņš jau pēdējās dienas bija līdz ausīm iegrimis domās par Ziemassvētkiem un dāvanām. Jau pirms dienām trim Raitis bija paguvis izrotāt eglīti ar platīna un zelta bumbiņām, lai tā mirdzētu spožāk par visiem „Staro Raiņotne" apskates objektiem kopā.

Kad pienāca vakariņu laiks, Raita tēvs pienāca pie mazā Raita un viņu informēja par to, ka drīz būtu jādodas pie vakariņu galda, bet, kad Raita Tēvs pamanīja, cik ļoti mazais dēlēns bija aizdomājies, viņš apjautājās: „Kas noticis? Parīt taču Ziemassvētku vakars, tu nedrīksti būt tik skumjš."

Raitis, gaužām norūpējies, skatījās tēvam acīs un uzdeva visai sarežģītu jautājumu: „Bet, tēti, kas notiks, ja Grinčs nozags Ziemassvētkus?"

Tēvs centās saglabāt pilnīgu nopietnību savā sejas izteiksmē un dēlam pārliecinošā balsī atbildēja: „Tas nenotiks, noteikti ne šajā mājā. Stāsts par Grinču ir visai patiess, bet tas attiecas tikai uz sliktajiem bērniem, tu taču neesi bijis slikts?" Dēls pakrata galvu. „Tātad tev arī pienāksies dāvanas, bet parīt! Šodien tu esi pelnījis dzirdēt kādu stāstu, kura notikumi pārsteidz..."

***

Reiz Tāltālajā Raiņa Bulvārijā starp diviem lieliem un vareniem novadiem – Franču un Vācu – atradās Pirmā Lielhercogiste.

Nekad neesmu dzirdējis nevienu sliktu stāstu par šīs Lielhercogistes iemītniekiem, viņi bija laimīgākie cilvēki uz visas pasaules. Katrs no iemītniekiem varēja pievienoties grupiņai, kurā viņš sevi redzēja vislabāk. Bija Fizmatīši, Ķīmiķīši, Runīši, Grāmatīši un Skapīšu Hipsterīši.

Visas grupiņas dzīvoja draudzīgi un cits citam palīdzēja brīžos, kad tas bija nepieciešams, un pienāca diena, kad viņu saliedētībai bija liela nozīme...

Tas bija gluži kā vakar, tikai pirms 27 gadiem (2014. gada 22. decembra rītā). Ārā bija skaists laiks. Spīdēja skaista saulīte un bija tikko uzsnidzis balts sniedziņš, kurš, uz aci skatoties, lipa labāk nekā paziņojumi skapīšu valstībā (tie mēdza nokrist, bet ikdienā tie turējās godam).

Visi Pirmās Lielhercogistes iemītnieki gribēja doties ārpus Hercogistes teritorijas jau pašā rīta agrumā, lai varētu celt sniegavīrus un rīkot sniega kaujas, visi kā viens jau bija apģērbušies, lai skrietu laukā, bet tad visi sastinga...

Pie Lielhercogistes vārtiem stāvēja nesalaužamais vārtu sargs – KRAŠIJS, kurš nevienu netaisījās laist ārpus teritorijas pirms vakara zvana, jo pastāvēja uzskats, ka dienas laikā ārpus Lielhercogistes teritorijas ir lielas cilvēku masas un tādēļ Lielhercogistes karalis – BRASLA MĀRS (nejaukt ar Busta Rhymes), izdeva likumu, kurš paredzēja, ka neviens no iemītniekiem nedrīkstēja pamest teritoriju līdz zvanam.

Lielākie no Runīšiem centās Krašiju apvārdot vai kā citādi apmānīt, bet viņš stāvēja kā klints – stalti un neievainojami.

Pēc visai ilgiem centieniem Runīši padevās, bet Fizmatīši, būdami ļoti neatlaidīgi, nepadevās gan. Kamēr Runīši vēl darīja to, ko viņi māk vislabāk, proti, kamēr viņi runāja, Fizmatīši klusi un bez kādas uzmanības pievēršanas kala plānus.

Kad Fizmatīšu apspriede bija beigusies, viņi savu plānu izstāstīja gan Ķīmiķīšiem, gan Runīšiem, gan Grāmatīšiem, gan Skapīšu Hipsterīšiem un visi kā viens nolēma, ka ir jārīkojas!!!

Fizmatīšu plāns bija sekojošs – radīt kādu garu, kurš Ziemassvētku priekšvakarā radītu Krašijā patīkamu noskaņojumu un liktu viņa sirdij atmaigt un izlaist ārā iemītniekus pirms vakara zvana.

Katram bija zināms uzdevums, kurš būtu jāveic, atlika tikai sākt.

I uzdevums

Pirmais uzdevums tika uzdots Runīšiem un Grāmatīšiem kopā. Abām grupiņām vajadzēja sadarboties, lai tiktu pie īpašās pavārgrāmatas, kura atradās Lielhercogistes galvenajā bibliotēkā Būtu jau labi, ja viss būtu tik vienkārši.

Pirmās Lielhercogistes bibliotekāres bija grūti pielauzt iznest grāmatas no bibliotēkas, un tur darbs bija Runīšiem.

Varbūt Jūs jautāsiet, kāpēc bija grūti palikt turpat un lasīt? Labi, varētu lasīt, bet kur ta' Ķīmiķīši bursies? Ne jau bibliotēkā, visas grāmatas taču var aiziet pa gaisu.

Nonākuši pie bibliotēkas durvīm, Runīši izdomāja, kuru sūtīt iekšā, un tā vien sanāca, ka Pļāpiņam tika tas gods. Pļāpiņš bija darbīgais – kaut ko parunāt un sarunāt viņam sagādāja tikai prieku.

P (Pļāpiņš): Labrīt, bibliotekārīt, cik skaists Ziemassvētku vakara, vakara pirms priekšvakara rīts, vai ne tā?

B (bibliotekāre): Tas tiesa, Pļāpiņ, tas tiesa!

P: Cerams, ka man vēl nebūs tiesa, bet es biju piemirsis atnest jums vienu grāmatu, kuru es aizmirsu atdot, bet es neatceros, kā tā izskatās. Vai jūs varētu man palīdzēt?

B (manāmi apjukusi): Bet kā, Pļāpiņ, lai es tev palīdzu? Varu apskatīties tikai kiberreģistros.

P: Kiberreģistros nevajag, tas būs pārāk ātr..., jūs nepiefiksējāt to kiberreģistros. Es atceros, ka jūs nepiereģistrējāt, jo man nebija reģistrācijas kartes.

B: Bet, Pļāpiņ, kā lai mēs saprotam, kas tā par grāmatu?

P: Ā... Es atceros, um, kurā plauktā viņa stāvēja...

B: Mēs varam doties, un tu man parādīsi?

P: Kā sacīt jāsaka – drošāks par drošu guašu košu.

B: Mmm???

P: Lai nu paliek!

Pļāpiņš ar bibliotekāri devās uz bibliotēkas tālāko stūri. Pļāpiņš bibliotekāri tur veda apzināti, lai Grāmatiņiem būtu vairāk laika atrast īsto buramgrāmatu, bet Pļāpiņš nemaz nenojauta, cik ātri Grāmatiņi tiks ar savu uzdevumu galā. Grāmatiņi pārzināja katru plauktu, un viņi zināja, kur atradās katra grāmata. Šī grāmata nebija izņēmums. Garākais un veiklākais no Grāmatiņiem – Lapiņš – uzdevumā pavadīja tikai 10 sekundes. Tas viņam bija „iekšā ārā" uzdevums.

Pļāpiņam tika dots signāls, ka misija pabeigta un ka viņam laiks evakuēties.

P: Ziniet, es tomēr atcerējos, kuru grāmatu es biju aizmirsis. Es vienkārši nevarēju atcerēties, kur es viņu biju nolicis, un tagad es zinu, ka es viņu nebiju nolicis bibliotēkā. Jāiet meklēt citur... Uz redzīti!

Un prom ar galiem viņš bija.

II uzdevums

Kad grāmata bija veiksmīgi nogādāta Ķīmiķīšiem, viņi ķērās pie receptes meklējumiem. Meklējumi mazliet ieilga, līdz viena no jaunākajām Ķīmiķienēm – Ismija, paziņoja, ka viņa zina, kur ir jāmeklē. Viņa pētīja savas dzimtas priekšrakstus un atrada ko interesantu sadaļā IS.

Viņa savu interesanto atklājumu parādīja vecākajam ķīmiķim, un viņš konstatēja, ka šis varētu nostrādāt, un viņš pārējos iepazīstināja ar formulu

$(Sala)_2(VecIS)_3$

Ķīmiķīši strādāja vaiga sviedros. Mainīja koncentrācijas, savienoja vielas citās secībās, eksperimentēja ar daudzumu, bet bez panākumiem. Grāmata bija veca un nobružāta, un tās virsraksts vēstīja – „Pamati Ķīmiķēniem Legālajā Ķīmijā". Bija pagājušas divas stundas, un pulkstenis sita jau rīta desmito stundu. Ķīmiķēni bija paguruši un iemiga, bet tad pēkšņi viņu katls sāka burbuļot, mutuļot un sprēgāt. Sacēlās gaiši dūmi un... tad viņš parādījās $(Sala)_2(VecIS)_3$ bija klāt.

III uzdevums

Visi bija sapulcējušies Lielhercogistes paziņojumu laukumā. Visi, izņemot Brasla Māru un Krašiju, kurš joprojām uzmanīgi sargāja vārtus.

$(Sala)_2(VecIS)_3$ bija neizpratnē, kādēļ viņš dienu agrāk ir uzmodināts no savas „Lapu Zemes". Bet, kad Fizmatiņi viņam izskaidroja situāciju, $(Sala)_2(VecIS)_3$ vairs nešaubījās par to, vai būtu jārīkojas. Viņš zināja, kaut kas ir jādara sakarā ar šo netaisnību.

$(Sala)_2(VecIS)_3$ uzklausīja visus padomus un ieteikumus, kā šo situāciju uzlabot, bet, par nelaimi, Fizmatiņu ieteikumus viņš nesaprata, jo tie bija pārāk sarežģīti, Ķīmiķīši bija kļuvuši mēmi, jo nespēja beigt apbrīnot savu veikumu, Grāmatiņiem bija pāris pasakainas idejas, bet $(Sala)_2(VecIS)_3$ uzskatīja, ka laika tik daudz neesot, Runīšus viņš vienkārši neizprata.

Tad pie $(Sala)_2(VecIS)_3$ pienāca īsa auguma, trauslas miesasbūves, krāsaini ģērbta un puķēm rotāta meitene. Viņas piedāvājums $(Sala)_2(VecIM)_3$ likās vispiemērotākais, visradošākais, vispiemīlīgākais un kopumā visskaistākais.

Skapīšu Hipsterīte piedāvāja staigāt gar vārtiem turpu šurpu un dziedāt Ziemīšu (tā viņa sauca Ziemassvētkus) dziesmas. Vēl viņa ierosināja Krašijam iedot vilnas zeķes, jo tās sasildīšot viņa kājas un atmaigs viņa sirds.

Sacīts darīts.

20 minūtes pēc pēdējās apspriedes visi bija sapulcējušies pie Lielhercogistes vārtiem. Krašija sejā bija manāma neizpratne. Viņam acīmredzot radās jautājums – kādēļ viņi vēl nav likušies mierā? Es viņus tāpat ārā nelaidīšu.

$(Sala)_2(VecIS)_3$ iesaucās: „Trīs, četri!", un visi Lielhercogistes iemītnieki sāka dziedāt un dejot, un svinēt. Hipsterīši Krašijam nesa vilnas zeķītes, vilnas cepures un adītās šalles, kāds bija iedevis divus dažādus cimdus. Vienu brīdi Krašijs jau sāka kustēties līdzi ritmam un viņa kājas jau vairs pie zemes neturējās. Likās, ka tas brīdis būs klāt, būs pienācis. Krašijs aizmirsīs par durvju sargāšanu... viņš jau bija pussoli atkāpies no durvīm, bet tad atskanēja zemā, bet labsirdīgā Karaļa balss, pār viņa lūpām bira jautājoši vārdi: „Kas te notiek?" Kad vārdi izskanēja un dziesmas pieklusa, Krašijs ieleca atpakaļ savā pozīcijā, bet plāns acīmredzot bija cietis neveiksmi. Karalis ieskatījās pūlī un meklēja iespējamo vaininieku.

Karaļa acis visilgāk uzkavējās pie Runīšiem un Skapīšu Hipsterīšiem. Karalis nevienu konkrētu neizcēla, bet viņa acīs bija manāma vilšanās, līdz brīdim, kad no pūļa iznira liels stāvs, ar kuplu, baltu bārdu un sarkanu halātu. Karalis bija stipri pārsteigts, ieraugot savas valsts Ķīmiķēnu veikumu. Viņš uzslavēja Ķīmiķēnus, un tie tālāk uzslavēja Runīšus un Grāmatiņus, Runīši un Grāmatiņi tālāk uzslavēja Fizmatiņu plānu un, kad Fizmatiņi gribēja paslavēt Hipsterīšus, viens no Hipsterīšiem paceļot roku deva zīmi, ka viņš saka paldies par vēl neizskanējušos slavējumu. Hipsterīši laikam paši zināja cik „cool" viņi ir.

$(Sala)_2(VecIS)_3$ uzaicināja Brasla Māru uz pārrunām, kuras ilga tikai 5 minūtes, un par ko viņi runāja var tikai minēt, bet viens fakts ir neapspriežams – 22. decembrī durvis uz āru ir vaļā visu dienu.

22. decembrī Pirmajā Lielhercogistē atzīmē kā apņēmības un notikušā nenotikušā brīnuma dienu, jo pa hercogistes vārtiem iemītniekus izlaida Karalis nevis Krašijs.

***

Jau sēžot pie vakariņu galda Raitis tēvam uzdeva jautājumu: „Bet tēti, vai Krašijs kādreiz ir kādu izlaidis no teritorijas pirms vakara zvana?"

Tēvs ar smaidu atbildēja: „Palūdz mammai, lai iedod kādas vilnas zeķes. Gan jau mēs kaut ko izdomāsim!"

Rīgas Skolēnu Dome

Esam aktīvi, ideju pilni un radoši skolēni, kas apvienojušies organizācijā, lai izteiktu savas domas, augtu un attīstītos neformālās izglītības ceļā, veidotu karjeru un gūtu pieredzi.

Darbojamies 5 komitejās. Kultūras komiteja veido izglītojošas un kultūras aktivitātes, piemēram, Rīgas Sakarīgākais skolotājs, Ziemassvētku balle, Mākslinieku vakars, Žurku skrējiens, u.c.. Juridiskā un finanšu komiteja ievieš izmaiņas RSD nolikumā un ētikas kodeksā, kā arī piesaista sponsorus. Ārējo sakaru un sabiedrisko attiecību komiteja rūpējās par RSD ārējo tēlu – raksta rakstus, blogus un relīzes, filmē un montē video, veido afišas un atbild par komunikāciju starp RSD komitejām un skolēnu pašpārvaldēm. Izglītības un zinātnes komiteja darbojas kā starpnieks starp skolām un skolēnu pašpārvaldēm, lai noskaidrotu skolēnu domas. Viens no galvenajiem komitejas uzdevumiem ir vienot Rīgas skolu pašpārvaldes un tās prezidentus. Sporta, vides un veselības komiteja rūpējas par skolēnu veselību un aktīvu noskaņojumu. Komiteja veido aktīvas un interesantas sacensības, piemēram, Dvieļu volejbols, Badmintons, Olimpiskās spēles un Veselības diena.

Katrai komitejai ir savs vadītājs, kuru konsultē un motivē mūsu viceprezidenti un prezidents. Mums ir arī lietvede, kas sakārto dokumentus. Kopā 9 cilvēki veido valdi, ko katru gadu ievēl kongresā aprīļa beigās. Mūsu mērķis ir palīdzēt Rīgas skolu skolēnu pašpārvaldēm, aizstāvēt skolēnu intereses, vienot aktīvākos skolēnus un radīt jaunus projektus. Draudzējamies ar Rīgas domi, Rīgas domes Izglītības, Kultūras un Sporta departamentu u.c. atbalstītājiem.

Ko vari iegūt, sadarbojoties ar mums?

Pieredzi, jaunus draugus, plašākas karjeras iespējas, drosmi, atbildības sajūtu, spēju mācīties no kļūdām un vēl un vēl...

Aicinām ikvienu aktīvu Rīgas skolēnu pievienoties un kļūt par vienu no mums! Vairāk info: www.rsd.lv

Seko mums:
twiiter: @RSD_LV
instagram: @rsdlv
facebook:
Rīgas Skolēnu dome

Cik silti?

Laura Orleāne, Kristiāna Grāvīte

Laikam kļūstot aukstākam, vēlme uzvilkt džemperi, kas nodrošinātu izdzīvošanu skolas aukstākajos stūros, pieaug. Temperatūrai pazeminoties mazliet zem nulles grādu atzīmes, mēs vēlējāmies noskaidrot – cik biezus džemperus valkā pirmģimnāzisti?

Sākot uz sevi mīlošas nots, ar prieku var atzīmēt, ka tumši zilie, neaprakstāmie, burvīgie skolas džemperi ir 1,22 milimetrus biezi. Šo arī varētu uzskatīt par optimālo džemperu biezumu, lai ziemas aukstumā rokas nemestos viegli zilas.

Skolēnu vidējais džemperu biezums ir 2,14 mm, kur siltākais džemperis sasniedz 4,82 mm biezumu, bet plānākais vien 0,8 mm.

Apkopojot statistiku, daiļā dzimuma pārstāves grib justies silti mazliet vairāk nekā stiprais dzimums, uzrādot vidējo džemperu biezumu 2,26 mm un tādējādi apsteidzot puišus par 0,2 mm.

Interesanti ir arī tas, ka tieši skolēni ar brūniem matiem džemperus velk biezākus. Ar vidējo džemperu biezumu 2,24 mm apģērbjoties ar par 0,23 mm biezākiem džemperiem nekā blondu matu īpašnieki.

Izvelc arī savu biezāko džemperi no skapja un dodies apgūt zinības! Varbūt sev netīkamo atzīmju skaits samazināsies, kad puse no starpbrīžiem nebūs jāpavada pie kāda no skolas radiatoriem!

P.S. Visi mērījumi tika veikti ar ļoti precīzu un uzticamu elektronisko bīdmēru, kura mērījumu kļūda ir tikai +/- 0,01 mm.

Vēlies sev RV1Ģ džemperi?

Kad ārā ziema pāršalc valsti
Bet Tu skolā sēdi, salsti
Kājas stīvas kā tilta balsti
Un Arājs vēl liek dejot valsi

Talkā nāk džemperis, kas silts
Nevis bikses, nevis kilts
Tas skolas mīlestības pilns
Un sastāv no mīkstas kokvilns`

Visi žetongredzenu gaidām mēs
Bet tas, kad auksti, nelīdzēs
Tad jau hūdijs noderēs
Un vēl kopības sajūtu sēs.

Lai savā īpašumā iegūtu Rīgas Valsts 1. ģimnāzijas džemperi, rokā jāmeklē:
Vidusskolēnu Dome
(rv1g.dome@gmail.com)
Raitis Pekuss 12.a
(Raitis.Pekuss@gmail.com)
Emīls Jasiunas 12.c
(Emilis.Jasiunas@gmail.com)
vai aizpildi anketu
www.visidati.lv/aptauja/1004997217/

Lielā Pūce

2014. gada 2. septembrī svinīgā ceremonijā Melngalvju namā Rīgas Valsts 1. ģimnāzijai tika pasniegta ceļojošā balva „Lielā pūce". Ceremonijā piedalījās Valsts prezidents Andris Bērziņš un Ata Kronvalda fonda pārstāvji. Kopā ar ģimnāzijas direktoru Māri Braslu uz ceremoniju devas arī daži no tiem ģimnāzijas audzēkņiem, kuru sasniegumi starptautiskajās olimpiādēs ļāva ģimnāzijai jau kartējo reizi saņemt šo prestižo apbalvojumu: Šonita Koroļova (bronzas medaļa starptautiskajā lingvistikas olimpiādē), Aleksejs Popovs (sudraba medaļa starptautiskajā informātikas olimpiādē) un Rūdolfs Treilis (bronzas medaļa starptautiskajā fizikas olimpiādē).

„Lielā pūce" ir Ata Kronvalda fonda dibināts apbalvojums, kas ir balstīts uz fonda veidoto Latvijas skolu reitingu. Fonda apkopotā informācija sniedz iespēju izvērtēt Latvijas skolu talantīgo skolēnu sasniegumus, kā arī iepazīstina sabiedrību ar izglītības iestādēm, kurās ir vissekmīgākais darbs ar jauniešu intelektuālo spēju attīstīšanu. Katru gadu tiek apbalvotas 10 skolas, kas reitingā ir ieņēmušas visaugstākās vietas — 5 no mazo skolu reitinga un 5 no lielo skolu reitinga. Rīgas Valsts 1. ģimnāzija šogad lielo skolu novērtējumā ir ieņēmusi pirmo vietu, apsteidzot Daugavpils Krievu vidusskolu-liceju, otrās vietas ieguvējus, par 165%. Lielo skolu reitinga pirmajā pieciniekā iekļaujas arī Rīgas Franču licejs, Siguldas Valsts ģimnāzija un Cēsu Valsts ģimnāzija. Savukārt mazo skolu reitingā labākās izrādījās Aglonas vidusskola, Daugavpils Saskaņas pamatskola, Rīgas 89. vidusskola, Rīgas 41. vidusskola un Daugavpils 13. vidusskola.

Sastādot skolu reitingu, Ata Kronvalda fonds ņem vērā skolas audzēkņu panākumus valsts un starptautiskā mēroga mācību priekšmetu olimpiādēs, kā arī zinātniskajās konferencēs un radošajās skatēs un konkursos. Tieši starptautisko olimpiāžu rezultātu ziņā 2013./2014. mācību gads mūsu skolai ir it īpaši izdevies — tajās ģimnāzisti un ģimnāzistes izcīnīja 3 sudraba medaļas, 6 bronzas medaļas un 2 atzinības rakstus.

Balts sniedziņš snieg uz skujiņām,
Un, maigi dziedot, pulkstens skan;
Mirdz šur tur ciemos ugunis,
Un sirds tā laimīgi pukst man.

Man ir, it kā kad paceltos
Gars augstumos, kur debess telts
Ir pulcējusi eņģeļus,
Kur āres spīd kā spožais zelts.

Es saprotu, es sajūtu,
Ka šeit virs zemes spodrība
Tas augstākais, ko mums var dot,
Un skaidram būt ir godība.

Ai, māmiņa, cik laba tu!
Tu mani baltu mazgāji,
No acīm skūpstot asaras,
Man svētku drānas uztērpi.

Ai, māmiņa, vai mūžīgi
Es varēšu tāds skaidrs būt,
Jeb vai būs liktens nolēmis
Man citādam virs zemes kļūt?

Balts sniedziņš snieg uz skujiņām,
Un, maigi dziedot, pulkstens skan;
Mirdz šur tur ciemos ugunis,
Un sirds pukst aplaimota man.

Jānis Poruks

redaktore	Lelde Voino
korektore	Anna Roze
maketēšana	Daniils Vladimirovs, Eduards Osis, Ēriks Vilunas
vāka dizains	Laura Polkmane
rakstu autori	Liene Pekuse, Laura Kristapsone, Elīna Jekale, Andris Potrebko, Martins Ozoliņš, Kristiāna Grāvīte, Laura Orleāne, Annija Katkeviča, Rūta Turka, Reičela Paula Zapevālova, Alise Katrīna Pundure, Valdis Gavars, Elza Helēna Sniķersproģe

Rīgas Ģimnāzijas Laiki ©

Decembris 2014